

פנחס לבון וחבריו יוצאו ממפא"י. כך יתייחס למעשה השריד האזרחי של הפרשה. לבון עצמו ימשיך להוציא את בטאונו מן היסוד, ובכך תצמצם פעילותו הפוליטית בעתיד הנראה לעין. בשיחות פרטיות מודה עתה גם לבון ששגה מישגה היסטורית כאשר הסכים להתפטר מתפקידו כמזכיר ההסתדרות.

קרוב לוודאי שעוד השנה יהיה פיתוח חדש, והלירה תועמד על רבע דולר. שר האוצר הגיע לכלל מסקנה שהיתה זו טעות חמורה לדחות את הצעת קרן המטבע הבינלאומית, שדרשה מלכתחילה לקבוע שער של ארבע לירות לדולר, ולהיעתר ללחץ עסקני מפא"י שפחדו כי צעד דרסטי כזה יגרום לבהלה. כבר עתה קיים שער של ארבע ל"י לדולר ומעלה בענפים שונים של המשק, בהסוואות שונות.

יוסלה לא יוחזר מרצון. הסיבה אינה נעוצה בסירוב הממשלה להצחיר בגלוי על נכונותה להעניק חנינה לחוטפים. הילד (אם עודו בחיים) נמצא בידי חוגים קנאיים, השנאים את הדתיים הלאומיים, וגם אינם אוהדים את אגודת ישראל הישראלית, הנחשבת בעיניהם כסוכנת ציונית. על כן מעוניינים חוגים אלה לגרום מאקסימום של

צרות למפלגות הדתיות בארץ. לעור מת זאת, יאשימו המפלגות הדתיות את בן-גוריון שהוא מונע בזדון הסכם להחזרת הילד, כדי להחזיק את פרשת יוסלה כשטח מעל החיכים הדתיים. בן-גוריון עצמו יורה למוסדות הבטחון להגביר את המאמצים לגילוי יוסלה בחו"ל.

תוצאה צפויה נוספת של פרשת יוסלה: הצעה ציבורית לתקן את החוק בזכר חטיפת ילדים. היוזמים יציעו לנסח מחדש את החוק הקיים, להפוך לפשע כל פעולה שמגמתה להסתיר ילד מהוריו, או למנוע את החזרתו, ובכלל זה אי-הודעה למש"טרה על מקום הימצאו של ילד מוסתר. העונש המכסימלי שיידרש: מאסר עולם. לפי חוק כזה אפשר היה להרשיע השבוע את הרב מנדל טול, בעוד שלפי החוק הקיים פגע רק בחובתו האזרחית.

השלב הבא בצימצום אמצעי התשלום בשוק: הקפאת פיצויי פיטורין. תע"ל הצעה להעביר את הפיצויים למעשה לדפוסים של ביטוח-חוסר עבודה. השיטה: המעסיק לא ישלם את הפיצויים לעובד, אלא לקרן ציבורית, וזו תשלם אותו לעובד רק במיקרה שיוכיח שהוא מחוסר עבודה מאונס וזקוק לכסף למחייתו השוטפת. בכך יימנע מעובד להשתמש בכספי הפיצויים לשם נטי"ע לחוקי-לארץ, קניית בגדים וכד', ומאידך יחוסל הפיתוי לעובדים להביא לפיטוריהם לשם הנאה מיידיית מן הפיצויים.

רבים מבין יהודי א"י ג'רירה שברחו לאחרונה לצרפת — יחזרו לאג'יריה. ובזאת תתבדה התקווה של מוסדות העלייה לשכנעם לעלות לישראל. מהיג מוסמך של יהודי אג'יריה, שביקר לאחרונה בארץ, הסביר למוסדות כי רוב היהודים שברחו עשו זאת מחשש פן תפוצנה תגרות ותופעות של אי-סדר מסוכן בימים הראשונים להכרזת העצמאות, אך מקווים שהסדר יחזור על כנו תוך כמה שבועות. עם התבססות מוסדות השלטון של הפל"ן, היהודים, כמו רבים מהצרפתים, מקווים לחזור אז לבתיהם, בהם נשאר בדרך כלל נציג של המשפחה. הכרזת שרת-החוף השבוע עשויה אף היא להשפיע בכיוון זה.

משפטו של פרקליט מחוז תליאביב, יעקב בריאור ייערך מנראה תוך תקופת פגרת בתייהמשפט, או מיד לאחריה. בניגוד לדיעות על העמדתו של בריאור בפני בית-דין משמעתי, הוא יובא לדין בפני בית-משפט מחוזי, וקרוב לוודאי שיודה בכל האשמות שיובאו נגדו. בחקירתו במשטרה מסר בריאור הודאה בהאשמות. במקרה שבית-המשפט ימצא את בריאור אשם, קיימת אפשרות שיזכה בחנינה, יעזוב לאחר זאת את הארץ.

שינויים עתידיים להתבצע בפרקליטות מחוז תליאביב. בעוד שעד כה ריכז בידו פרקליט-המחוז את כל ענייני המחוז, תחולק המישרה הפעם לשניים. קיימת תוכנית לפיה יתמנה סגן פרקליט המחוז, אלעזר לייבסון, לפרקליט המחוז, ויכז בידו את התביעות של העיר תל-אביב עצמה, בעוד שסגנית הפרקליט, ויקטוריה כהן, תספד בתיקי שאר ערי המחוז.

(המשך מעמוד 4)
מעגל השיטת והאיבה של עמי ערב" בישר קול ישראל.
הקורא והמאזין דומים יכול היה להתפתח להאמין, לרגע, כי גולדה מאיר הצטרפה באיחור, לוועד הישראלי למען אל-ג'יריה החופשית, אחרי שלחמה בו במשך שנים. אולם זוהי טעות. גולדה רק פתחה באחד ממסעיה ההטעיייה המחוכמים ביותר בימי כהונתה. הגברת שינתה, פשוט, את האדרת.

כי גולדה לא הביעה חרטה, או אף צער, על מעשי ממשלתה במשך שבע שנים, בהן (א) תמכה ללא סייג במדכאים הצרפתיים; (ב) הקימה ארגונים צבאיים שהפכו חלק מהאוי"א; (ג) נאמה נגד חרות אלג'יריה והצביעה נגדה בכל הצבעה באו"ם; (ד) הסיתה את יהודי אלג'יריה נגד הפל"ן ולבסוף קראה להם לברוח בהמוני

שיחסינו יבואו על תיקונם" (העולם הזה 1269).
גולדה קראה הודעה זו. אין ספק שקיבלה ידחה דומה מפי ג'ו גולן, באמצעות ד"ר גולדמן.

ארבע כוונות. אם כן, מה רצתה גולדה להשיג בהכרזה מפוצצת זו? היו לה כמה כוונות ברורות:
● לשכנע שוב את הציבור בארץ כי ממשלת ישראל רוצה תמיד בשלום עם הערבים, בעוד שהערבים אינם מוכנים לכך.
● לשכנע את העולם בכוונות הטובות של ישראל.

● לשכנע בכך את עמי אפריקה הדרומית, מתוך תקווה שאלה אינם יודעים מי התחיל ב"מעגל השיטת והאיבה" ביחסי ישראל-אלג'יריה.

● לשכנע את משרד-החוץ הצרפתי כי אין אמת בטענתו העקשנית שממשלת ישראל עדיין מריכה את הארגון הצבאי הדרומי באוראן, השייך לאוי"א-אס המקומי — הפלג היחיד של האוי"א-אס הממשיך עדיין במלחמה נגד עצמאות אלג'יריה.
ברור לגמרי כי הפל"ן לא יענה כלל על ההכרזה. כפי שאמר, בשעתו, אחד מראשיו: "אנחנו יודעים להבחין בין העם הישראלי לבין ממשלת ישראל הנוכחית". כל עוד זכה בישראל ממשלה בראשות דויד בן-גוריון, לא היו יחסים רשמיים עם אלג'יריה.

מישטרה

בר-אור ובני חושך

חוף מחבורת "יונייד" (שמעון) פרס", אין בארץ מכונת-העמולה משוכללת יותר מזו של "יונייד עמוס" — שרות-העתונות אים של עמוס בן-גוריון. על הראשונה מנצח עוזרו של פויס, נחמן קרני. על הדר שניה מנצח עוזרו של עמוס ונושא-כליה, שלום ירקוני.

הפרינציפ הוא פשוט לגמרי. לכל עתון יש כתב לענייני משטרה, שפרנסתו תלויה באספקת ידיעות על פעולות המשטרה לית עתונתו. את הידיעות הוא יכול לקבל רק מן המשטרה עצמה. על כן קיים הסכם אי-לם בין משטרת תליאביב לבין כתבי העתונות: הכתבים מקבלים ידיעות, והם משלמים תמורתן עלידי פירסום כל החומר שעמוס בן-גוריון מעוניין בפירסומו.

בימים כתיקונם, תפקיד "יונייד עמוס" הוא לפאר את עמוס ואת ירקוני, להוכיח שהם מוכשרים עד אין שיעור יותר מן מקדי המשטרה בשאר המחוזות. לצורך זה נוהגים שליחי עמוס לספק לעתונות חומר סנסציוני על כל חשוד הנעצר במחוז תל-אביב, לנפח את מעשיו ולהפכו לאויב-ציבור מסוכן — כך שהחשוד מושמץ ללא תקנה עוד לפני הגיעו למשפט.

אולם בשעות-חירום יש למנגנון תפקיד נוסף: להשמיץ את יריביו הפרטיים של עמוס. תחילה היו אלה העולם הזה ושרות-המתנדבים, אך מאז התרחב המעגל. לאחרונה עלה על הכתבת של עמוס יעקוב בריאור, פרקליט מחוז תליאביב (העולם הזה 1291). התנהגותו של בריאור בימי משפט עמוס נשארה טמורה בלבו של עמוס כחשבון בלתי-משולק.

סדר גלוי. אלא שהפעם הגדיש עמוס את הסאה. בפעם הראשונה הופנתה תשומת לב הציבור ליחסי-הציבור המוזרים של משטרת מחוז תליאביב.
בריאור לא הובא לשופט בחשאי לשם יחזקאל סהר, ששיקר למען עמוס. גרמו מראש למשטרה כי השופטים אינם רוצים בשום פירסום מיותר, ואף נקבעה שעה מיוחדת, בלתי-רגילה, לשמיעה. אולם המש"טרה דאגה להזעיק את העתונאים.

משום כך לא חיכו העתונאים והצלמים במקום הרגיל — בית-המשפט — ובשעה הרגילה. הם באו לביתו של בריאור עצמו, בשעה שנקבעה להובלתו. יחד עם זה קיבלו חומר מנופה, שנועד לחסל את בריאור עוד לפני המשפט. ההחלטה לאסור פורסמה ברבים מראש — דבר חסר-תקדים.

תמימות-מת-חפזת. עובדות אלה הס"עירו רבים מבין המשפטנים ואנשי-הציבור. כי בריאור הוא אדם סימפטי מאוד, שאין לו אויבים מחוץ לעמוס. העבירות המיוחסות לו הן אמנם המורות, אך לא היה בהן כדי לפגוע באיש.
אולם מגיני בריאור הסתערו על המשטרה מן הכיוון הבלתי-נכון, כאשר האשימו את

בריאור (במגנעת) בעת שיחרורו בערבות* האם יופעל השי"ב?

ניהם בניגוד לרצון הפל"ן; (ה) יעצה לנשיא דה-גול לחלק את אלג'יריה ולהקים בה מדינה אירופית; (ו) ביטלה את דרכו של ג'ו גולדן באשמה שקיים מגע עם הפל"ן.

גולדה לא הביעה צער. היא פשוט תבעה מן הפל"ן המנצח להתעלם מכל אלה ולהיכיר בישראל, בניגוד לרצון שאר מדינות ערב — בלי כל תמורה שיוא, זולת מלים מתחסדות מפי הממשלה האחראית למעשים. "לא נקבל את זה". גולדה ידעה, כמובן, כי אלה הללים מן השפה אל ה"חוף, ללא כל שחר מדיני.

לפני חצי שנה אמר נציג הפל"ן בניו יורק, עבד אל-קאדר שנורליי, לעורך ה"עולם הזה:

"האיה גלוי-לב אתך. אי-אפשר לחסל מישקע זה (של מרירות נגד ממשלת-ישראל) במחירי. אפילו תבוא היום ממשלת ישראל ותגיד לנו: החלטנו לשנות את עמדתנו, מהיום נצביע בעדכם, לא נקבל את זה. נגיד לה: שבע שנים, שעה שנשפך דמם של רבבות בני אלג'יריה, נעצתם סכין בגבנו. עכשיו, כשאנו עומדים על סף ה"נצחון, איננו רוצים את עזרתכם. יהיה דרוש זמן ממושך, אולי כמה שנים, לפני

* מימין: פרקליט, אריה רונזבלום. מש"טאל: סקרניס.